

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ოცდაათი

Jeff Pippenger

2026-01-16

ოცდაათი ნომერი

მათეს წიგნში მესიანური აღსრულებანი მოიცავს აღსასრულის დროის სასიგნალო ნიშნულს, უწყების ფორმალიზების სასიგნალო ნიშნულს, 9/11-ის სასიგნალო ნიშნულის ორ მოწმე-ს, რომელთაგან ერთი არის ლაოდიკეასადმი შინაგანი უწყების მოწმე, ხოლო მეორე — ისლამის ტერორიზმის გარეგანი უწყება. შესაფერისია, რომ 9/11-ის სასიგნალო ნიშნული წარმოდგენილი იყოს მათეში მოცემული თორმეტი მესიანური აღსრულებიდან ორით, რადგან 9/11 მოიცავს მეორე ანგელოზის უწყებას, სადაც მუდამ არის გაორება. 2020 წლის 18 ივლისის სიკვდილი იყო მეხუთე სასიგნალო ნიშნული, რომელიც განვიხილეთ; შემდეგ, 2023 წლის ივლისში უდაბნოში მლაღადებლის ხმა იყო მეექვსე, ხოლო 2024 წლის აღდგომა — მეშვიდე. მერვე მესიანური აღსრულება არის შუაღამის ძახილი.

მერვე მესიანური საგზაონიშანი არის შუაღამის ძახილი

ყოველივე ეს მოხდა, რათა აღსრულებულიყო წინასწარმეტყველის მიერ ნათქვამი სიტყვა, რომელიც ამბობს: უთხარით სიონის ასულს: აჰა, შენი მეფე მოდის შენთან, მშვიდი, და ზის სახედარზე, და ჩოჩორზე, სახედრის ნაშიერზე. მათე 21:4, 5.

წინასწარმეტყველება

იხარე დიდად, ასულო სიონისა; შეჰღადადე, ასულო იერუსალიმისა: აჰა, მეფე შენი მოდის შენთან; იგი მართალია და ხსნას მომნიჭებელი; მდაბალი და ვირსა ზედა მჯდომარე, და ჩოჩორსა, ნაშობსა ვირისასა. ზაქარია 9:9.

„ხუთასი წლით ადრე უფალმა წინასწარმეტყველ ზაქარიას მეშვეობით გამოაცხადა: „იხარე დიდად, ასულო სიონისა; შესძახე, ასულო იერუსალიმისა. აჰა, შენი მეფე მოდის შენთან. იგი მართალია და ხსნის მომნიჭებელია; მდაბალია და ვირზე ზის, ჩოჩორზე, ხბოზე ვირისა.“ [ზაქარია 9:9.] მოწაფეებს რომ შეეცნოთ, ქრისტე სამსჯავროზე და სიკვდილზე მიდიოდა, ისინი ამ წინასწარმეტყველებას ვერ აღასრულებდნენ.“

„ამგვარადვე, მილერმა და მისმა თანამოაზრეებმა აღასრულეს წინასწარმეტყველება და გამოაცხადეს უწყება, რომლის მსოფლიოსაც შთაგონებით წინასწარ იყო ნაწინასწარმეტყველები, მაგრამ რომელსაც ისინი ვერ გამოაცხადებდნენ, წინასწარმეტყველებანი, მათ სრულად რომ გაეგოთ, რომლებიც მათ იმედგაცრუებაზე მიუთითებდა და წარმოგვიდგენდა სხვა უწყებას, რომელიც უფლის მოსვლამდე ყველა ერს უნდა ქადაგებოდა. პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებანი მოცემულ იქნა სათანადო დროს და აღასრულა საქმე, რომლის

აღსასრულებლადაც ღმერთმა ისინი განსაზღვრა.“ The Great Controversy, 405.

ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის არასწორი გაგება დაკავშირებული იყო ქრისტეს დიდებით შესვლასთან დაკავშირებულ ისტორიასთან, აგრეთვე 1844 წელს შუაღამის ღაღადის უწყების გამოცხადების პარალელურ ისტორიასთან. ას ორმოცდაოთხი ათასისაგან მოითხოვება, რომ გაიგონ „წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც მათ იმედგაცრუებაზე მიუთითებენ“. იოანეს გამოცხადების მეათე თავში წინასწარ ეუწყება, რომ მცირე წიგნის უწყება, რომელიც მის პირში ტკბილი უნდა ყოფილიყო, მწარედ ექცეოდა.

„არაფერი გვაქვს შიშისათვის მომავალთან დაკავშირებით, გარდა იმისა, თუ დავივიწყებთ გზას, რომლითაც უფალი გვიძღოდა, და მის სწავლებას ჩვენი წარსული ისტორიის განმავლობაში.“ Life Sketches, 196.

წარსულში არსებული „უფლის წინამძღოლობა“, სხვა განგებულებრივ მოქმედებებთან ერთად, წარმოდგენილია როგორც მისი ხელი, რომელმაც რიცხვებში დაშვებული შეცდომა დაფარა, რადგან მილერიტებისთვის უკეთესი არ იყო, წინასწარ გაეგოთ თავიანთი იმედგაცრუება, ისევე როგორც მოწაფეებისთვის არ იყო უკეთესი, გაეგოთ ჯვართან დაკავშირებული თავიანთი იმედგაცრუების ყველა ელემენტი. მაგრამ შუაღამის შემახილის გამოცხადების ისტორია იდენტიფიცირებულია სწორედ იმ სინათლესთან, რომელსაც ზეცისკენ მიჰყავს, და ეს აღნიშნულია ელენ უაიტის პირველივე ხილვაში. ას ორმოცდაოთხი ათასმა უნდა გაიგოს მოწაფეთა და მილერიტთა იმედგაცრუებები. იმ სინათლის უარყოფა ნიშნავს გზიდან გადაჩეხვას.

„მათ უკან, გზის დასაწყისში, ნათელი შუქი იყო აღმართული, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ ეს იყო „შუაღამის ძახილი“. ეს შუქი მთელ გზაზე ანათებდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულყვნენ.

„თუ ისინი მზერას მტკიცედ მიაპყრობდნენ იესოს, რომელიც სწორედ მათ წინ იყო და ქალაქისკენ მიუძღოდათ, ისინი უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგნი დაიღალნენ და თქვეს, რომ ქალაქი მეტად შორს იყო და ელოდნენ, რომ იქამდე უკვე მისულიყვნენ. მაშინ იესო ამხნევებდა მათ თავისი დიდებული მარჯვენის აღმართვით, და მისი მკლავიდან გამოდიოდა ნათელი, რომელიც ადვენტისტთა ჯგუფის თავზე ირხეოდა, და ისინი შეჰღაღადებდნენ: „ალილუია!“ სხვებმა კი უგუნურად უარყვეს მათ უკან მდებარე ნათელი და თქვეს, რომ ღმერთი არ იყო ის, ვინც ასე შორს გამოიყვანა ისინი. მათ უკან მყოფი ნათელი ჩაქრა, მათი ფეხები სრულ სიბნელეში დატოვა, და ისინი წაბორძიკდნენ, დაკარგეს ნიშნისა და იესოს ხილვა და ბილიკიდან გადაიჩეხნენ ქვემოთ, ბნელ და ბოროტ სამყაროში.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

მერვე სასიგნალო ნიშანი არის შუაღამის ღაღადი, როგორც იგი ქრისტეს იერუსალიმში ტრიუმფალური შესვლით არის წინასწარმოსახულად წარმოდგენილი.

„შუაღამის ძახილი იმდენად არგუმენტიტ კი არ ვრცელდებოდა, თუმცა წმინდა წერილის მტკიცებულება ნათელი და გადამწყვეტი იყო. მას თან ახლდა აღმძვრელი ძალა, რომელიც სულს ამოძრავებდა. არ იყო არც ეჭვი, არც შეკითხვა. როდესაც

ქრისტე გამარჯვებით შევიდა იერუსალიმში, დღესასწაულის დასაცავად ქვეყნის ყოველ კუთხიდან შეკრებილი ხალხი ზეთისხილის მთისკენ მიაწყდა; და როცა ისინი იმ ბრბოს შეუერთდნენ, რომელიც იესოს აცილებდა, შეიგრძნეს იმ ჟამის მთაგონება და თვითონაც შეუწყეს ხელი შემახილის გაძლიერებას: „კურთხეულია იგი, ვინც უფლის სახელით მოდის!“ [მათე 21:9.] მსგავსადვე, ავდვენტისტურ შეკრებებზე თავმოყრილმა ურწმუნოებმაც — ზოგმა ცნობისმოყვარეობით, ზოგმა მხოლოდ დასაცინად — იგრძნეს იმ უწყების თანმხლები დამარწმუნებელი ძალა: „აჰა, სიძე მოდის!““ Spirit of Prophecy, ტომი 4, 250, 251.

უკანასკნელ დღეებში ბრძენი ქალწული რომ იყოს, წინასწარმეტყველური აუცილებლობით მოითხოვება, რომ ამ ბრძენ ქალწულებს განეცადათ იმედგაცრუება, რაც, თავის მხრივ, შემოიტანს იგავის დაყოვნების ხანას. დაყოვნების ხანის გამოცდილების გარეშე შენ არც ბრძენი ხარ და არც უგუნური ქალწული.

„მათეს 25-ში მოცემული ათი ქალწულის იგავიც ასევე ასახავს ადვენტისტი ხალხის გამოცდილებას“. The Great Controversy, 393.

ნებისმიერ შემთხვევაში, უკანასკნელი დღეების ბრძენმა ქალწულებმა უნდა განიცადონ იმგვარი იმედგაცრუება, რომელიც პარალელურია 1844 წლის 19 აპრილისა, რადგან იგავის გამოცდილება არის ას ორმოცდაოთხი ათასის გამოცდილება, რომელთაც იოანე გამოცხადებაში ქალწულებად მოიხსენიებს.

ესენი არიან ისინი, რომელნიც არ შებილწულან დედაკაცებთან, რადგან ქალწულნი არიან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც მისდევნენ კრავს, სადაც კი წავა იგი. ესენი გამოსყიდულნი არიან კაცთაგან, როგორც პირველნაყოფნი ღმრთისა და კრავისათვის. გამოცხადება 14:4.

ქრისტეს რამდენი იგავი არის პირდაპირ და კონკრეტულად აღნიშნული, როგორც ასო-ასო აღსრულებული? ყოველი იგავი ასო-ასო აღსრულდება, მაგრამ ათი ქალწულის იგავი განსაკუთრებულად არის წარმოდგენილი, როგორც წარსულშიც და მომავალშიც „ასო-ასო“ აღსრულებული. იგი შედარებულია მესამე ანგელოზთან, რომელიც 1844 წლიდან მოყოლებული უნდა დარჩეს აწმყო ჭეშმარიტებად მანამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება და ადამიანის გამოცდის დრო დაიხურება.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო, და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება სიტყვასიტყვით, რადგან მას განსაკუთრებული მისადაგება აქვს ამ დროისთვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და გაგრძელდება, როგორც აწმყო ჭეშმარიტება, ჟამთა აღსასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

დროის დასასრულამდე ათი ქალწულის იგავი აწმყო ჭეშმარიტებაა, და შუალამის ღაღადი კვლავ აღსრულდება ზედმიწევნით, სიტყვასიტყვით.

„არსებობს ქვეყნიერება, რომელიც ბოროტებაში, მოტყუებასა და ცდუნებაში, თვით სიკვდილის ჩრდილქვეშ ძევს,—მძინარე, მძინარე. ვის აქვს სულის ტკივილი, რათა გააღვიძოს ისინი? რომელ ხმას ძალუძს მათამდე მიღწევა? ჩემი გონება მომავალისკენ იქნა მიმართული, როდესაც სიგნალი გაიცემა: ‘აჰა, სიძე მოდის;“

გამოდით მის შესახებდრად.' მაგრამ ზოგნი დააყოვნებენ ზეთის მოპოვებას თავიანთი ლამპრების შესავსებად, და მეტისმეტად გვიან აღმოაჩენენ, რომ ხასიათი, რომელიც ზეთით არის წარმოდგენილი, არ გადაიცემა.“ Review and Herald, February 11, 1896.

შუალამის ძახილი არის მომდევნო სასაზღვრო ნიშანი ჰორიზონტზე ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობაში. ამ სასაზღვრო ნიშანს თან ახლავს დევნა, რომელიც იწყება ერთგულთა წინააღმდეგ საკვირაო კანონის წინ. ეს დევნა არის გარეგანიც და შინაგანიც, ხოლო შინაგანი დევნა მოიცავს ორ განსხვავებულ სიმბოლოს. ამ სიმბოლოებიდან ერთი არის იუდა, მეორე კი — სინედრიონი.

მეცხრე მესიანური გზის მაჩვენებელი არის ღალატი ოცდაათ ვერცხლად

მაშინ აღსრულდა იერემია წინასწარმეტყველის მიერ ნათქვამი სიტყვა, რომელიც ამბობს: „და აიღეს ოცდაათი ვერცხლი, ფასი დაფასებულისა, რომელიც ისრაელის ძეთაგან დაფასდა; და მისცეს იგი მეთუნის მინდვრისათვის, როგორც უფალმა მიბრძანა მე.“ მათე 27:9, 10.

წინასწარმეტყველება

და მე ვუთხარი მათ: თუ კარგად გეგვენებათ, მომეცით ჩემი საზღაური; ხოლო თუ არა, თავი შეიკავეთ. და აწონეს ჩემი საზღაურისთვის ოცდაათი ვერცხლის მონეტა. და მითხრა უფალმა: ესროლე იგი მეთუნეს — დიდებული ფასი, რადაც მათ მიერ ვიყავი დაფასებული. და ავიღე ის ოცდაათი ვერცხლის მონეტა და ვესროლე მეთუნეს უფლის სახლში. ზაქარია 11:12, 13.

იუდასის ღალატი წარმოადგენს ყალბი მღვდლების ღალატს, რადგან რიცხვი 30 მღვდლების ასაკს წარმოადგენს. მღვდლები, რომლებიც ლევიანებიც არიან, აღთქმის მაცნის მიერ ოქროსა და ვერცხლივით იწმინდებიან. იუდასის ოცდაათი ვერცხლი წარმოადგენს ცრუ მღვდლების განწმენდას საკვირაო კანონთან დაკავშირებით; თუმცა იუდასი ჯვარცმამდე ცოტა ხნით ადრე მოკვდა, მაინც იგივე დღე იყო. იუდასი არ არის სინედრიონის სიმბოლო; იგი არის სიმბოლო იმისა, ვისაც ქრისტეს მოწაფეთა შორის მყოფად მიიჩნევდნენ.

როგორც ქრისტეს მოწაფე, შენ იყავი იესოს ცხებულობის მოწაფე. მის ნათლობაზე ცხებამ იესოს სახელი იესო ქრისტედ გარდაქმნა, რადგან ქრისტე ნიშნავს — ცხებულს. ამრიგად, მისი სახელი შეიცვალა, ვინაიდან მაშინ მას მრავალთათვის ერთი შვიდეულის განმავლობაში აღთქმის დამტკიცება უნდა აღესრულებინა, ხოლო აღთქმითი ურთიერთობის უმთავრესი სიმბოლო არის შეცვლილი სახელი. იესო თავის ნათლობაზე ძალით იქნა ცხებული. ქრისტეს მოწაფედ ყოფნა ნიშნავდა, რომ შენ მისი ნათლობის მოწაფე იყავი. სწორედ მის ნათლობაზე იქნა იგი ძალით ცხებული. პეტრეს მიერ მათეს 16:18-ში ნათქვამი სიტყვები ქრისტიანულ თეოლოგიურ სამყაროში ცნობილია როგორც „ქრისტიანული აღსარება“. ეს არის ერთ-ერთი დიდი თემა თეოლოგთა და მეცნიერთა განხილვებისთვის. ჩვეულებრივ, თეოლოგებისა და მეცნიერთა მსჯელობა მიუთითებს ისეთ რამეზე, რომელსაც არ აქვს მნიშვნელობა, ან

შესაძლოა მხოლოდ მცირე მნიშვნელობა აქვს, მაგრამ არსებითი ის რჩება, რომ ქრისტიანობას ესმის: როდესაც იესო ცხებულ იქნა, მაშინ იგი გახდა მესია.

ეუბნება მათ: ხოლო თქვენ მე ვისად ამბობთ? მიუგო სიმონ პეტრემ და უთხრა: შენა ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღმრთისა. მათე 16:15, 16.

პეტრეს თავდაპირველი სახელი სწორედ ამ ჭეშმარიტებას გამოხატავდა, რადგან სიმონ ბარნონა ნიშნავს „მას, ვინც ისმენს მტრედის უწყებას“, რაც იყო მისი ნათლობის უწყება. მისი ნათლობა თანხვედბა 9/11-ს, ხოლო იუდა წარმოადგენს მათ, ვინც ერთ დროს აღიარებდა 9/11-ის გაგებას, მაგრამ გზაზე იკარგება. იუდა არ არის სინედრიონის სიმბოლო, რადგან ისინი ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტურ ეკლესიას წარმოადგენენ. იუდამ სინედრიონისათვის მოწმობა წარადგინა, მაგრამ სინედრიონის აჯანყების სიმბოლიზმი განსხვავდება იუდას აჯანყებისგან. სინედრიონის აჯანყება გამოხატულია შემდეგ სიზმარში.

„მე შევკრიბე ჩემი ნაწერები და დავადექით გზას. გზაში ორანჯში ორი კრება გვქონდა და გვქონდა მტკიცებულება, რომ ეკლესიამ სარგებლობა მიიღო და გამხნევდა. ჩვენ თვითონაც განვახლდით უფლის სულით. იმ ღამეს დამესიზმრა, რომ ბატლ-კრიკში ვიყავი; კარის გვერდითა მინიდან ვიყურებოდი და დავინახე, რომ სახლისკენ ამოდიოდა ერთი ჯგუფი, ორ-ორი. ისინი მკაცრნი და მტკიცედ გადაწყვეტილნი ჩანდნენ. მე მათ კარგად ვიცნობდი და მისაღებად სასტუმრო ოთახის კარის გასაღებად შევბრუნდი, მაგრამ ვიფიქრე, კიდევ ერთხელ შემეხედა. ხილვა შეცვლილი იყო. ახლა იმ ჯგუფს კათოლიკური პროცესიის სახე ჰქონდა. ერთს ხელში ჯვარი ეჭირა, მეორეს — ლერწამი. და როცა მოახლოვდნენ, ლერწმის მატარებელმა სახლს წრე შემოუარა და სამჯერ თქვა: ‘ეს სახლი აკრძალულია. ქონება უნდა ჩამოერთვას. მათ ილაპარაკეს ჩვენი წმიდა წესრიგის წინააღმდეგ.’ შიშმა შემიპყრო, და მე სახლი გავიბრინე, ჩრდილოეთის კარიდან გარეთ გავედი და აღმოვჩნდი ხალხის ერთ ჯგუფში, რომელთაგან ზოგს ვიცნობდი, მაგრამ ვერ ვხედავდი მათთვის ერთი სიტყვის თქმასაც კი, რათა არ გავეცი. ვცდილობდი მეპოვა განმარტოებული ადგილი, სადაც შევძლებდი ტირილსა და ლოცვას ისე, რომ ყოველი შემობრუნებისას არ შემხვედროდა დაჟინებული, ცნობისმოყვარე თვალები. ხშირად ვიმეორებდი: ‘ნეტავ მხოლოდ ამის გაგება შემეძლოს! ნეტავ მითხრან, რა ვთქვი ან რა ჩავიდინე!’“

„მე ბევრს ვტიროდი და ვლოცულობდი, როდესაც ვხედავდი, რომ ჩვენს ქონებას კონფისკაციას უკეთებდნენ. ვცდილობდი, ჩემს ირგვლივ მყოფთა მზერაში ჩემდამი თანაგრძნობა ან სიბრალული ამომეკითხა, და ვაკვირდებოდი რამდენიმეს სახეს, რომელთაც მეგონა, რომ დამელაპარაკებოდნენ და მანუგეშებდნენ, თუ არ შეეშინდებოდათ, რომ სხვები შეამჩნევდნენ. ერთხელ ვცადე ბრბოსგან თავის დაღწევა, მაგრამ როდესაც დავინახე, რომ მეთვალყურეობდნენ, ჩემი განზრახვა დავფარე. ხმამაღლა ტირილი დავიწყე და ვამბობდი: ‘ნეტავ მხოლოდ მითხრან, რა გავაკეთე ან რა ვთქვი!’ ჩემი ქმარი, რომელსაც იმავე ოთახში საწოლში ეძინა, გაიგონა ჩემი ხმამაღალი ტირილი და გამაღვიძა. ჩემი ბალიში ცრემლებით იყო დასველებული, და სულზე მწუხარე დათრგუნულობა მაწვა.“ Testimonies, volume 1, 577, 578.

იმ პრინციპის გამოყენება, რომ წინასწარმეტყველნი უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე საუბრობენ, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თავად ცხოვრობდნენ, მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის ხელმძღვანელებისთვის უაღრესად სერიოზულ კითხვას აყენებს. და უაიტმა „შეკრიბა“ თავისი „ნაწერები“ და ბეთელ-კრიკისაკენ დასაბრუნებელი მოგზაურობა დაიწყო. ბეთელ-კრიკი მაშინ საქმის გული იყო, როგორც დღეს ტაკომა-პარკია, ან ქრისტეს დღეებში იერუსალიმი. მან მოგზაურობისათვის თავისი ნაწერები შეკრიბა მას შემდეგ, რაც გადმოსცა ბრძოლა, რომელსაც თავის ნაწერებთან დაკავშირებით განიცდიდა. მისი სიზმრის კონტექსტი მის ნაწერებს ეხება. ეს ბრძოლა რაიტის ქალაქში მოხდა.

„რაიტში ყოფნისას, ჩემი ხელნაწერი № 11-ისათვის უკვე გაგზავნილი გვქონდა საგამომცემლო უწყებაში, და მე თითქმის ყოველ თავისუფალ წუთს, როცა კრებაზე არ ვიმყოფებოდი, ვიყენებდი № 12-ისთვის მასალის დასაწერად. ჩემი ძალები, როგორც ფიზიკური, ისე გონებრივი, მძიმედ იყო გადატვირთული, როცა რაიტში ეკლესიისათვის ვშრომობდი. ვგრძნობდი, რომ დასვენება მჭირდებოდა, მაგრამ ვერავითარ შესაძლებლობას ვერ ვხედავდი შვების მისაღებად. კვირაში რამდენჯერმე ველაპარაკებოდი ხალხს და პირადი მოწმობების მრავალ გვერდს ვწერდი. სულთა ტვირთი ჩემზე იყო, და პასუხისმგებლობანი, რომელთაც ვგრძნობდი, იმდენად დიდი იყო, რომ ყოველ ღამე მხოლოდ რამდენიმე საათის ძილს თუ ვახერხებდი.“

„ამგვარად ლაპარაკსა და წერაში შრომისას, ბატლ-კრიკიდან წამახალისებელის საპირისპირო ხასიათის წერილები მივიღე. მათი კითხვისას განვიცადე სულის აუწერელი დამძიმება, გონებრივ ტანჯვამდე მისული, რომელმაც, როგორც მეჩვენებოდა, მცირე ხნით სასიცოცხლო ძალები გამიუძღურა. სამი ღამის განმავლობაში თითქმის სრულიად არ მიძინებია. ჩემი ფიქრები შეწუხებული და დაბნეული იყო. შემდეგისდაგვარად ვფარავდი ჩემს გრძნობებს როგორც ჩემი ქმრისგან, ისე იმ თანაგრძნობით სავსე ოჯახისგან, ვისთანაც ვიმყოფებოდი. არავინ იცოდა ჩემი შინაგანი შრომისა და გონებრივი ტვირთის შესახებ, როცა ოჯახთან ერთად ვმონაწილეობდი დილისა და საღამოს ღვთისმსახურებაში და ვცდილობდი ჩემი ტვირთი დიად ტვირთისმტვირთველზე დამედო. მაგრამ ჩემი ვედრებანი ტანჯვით შემუსრული გულიდან ამოდიოდა, და ჩემი ლოცვები წყდებოდა და წყვეტილ-წყვეტილი იყო შეუკავებელი მწუხარების გამო. სისხლი თავში მივარდებოდა, ხშირად მაიძულებდა შერხევით წავსულიყავი და კინაღამ დავცემულიყავი. ცხვირიდან სისხლდენა ხშირად მქონდა, განსაკუთრებით მაშინ, როცა წერას ვცდილობდი. იძულებული გავხდი, წერას თავი დამენებებინა, მაგრამ ვერ შევძელი ჩემზე დადებული შფოთისა და პასუხისმგებლობის ტვირთის მოცილება, რადგან ვაცნობიერებდი, რომ სხვებისთვის მოწმობანი მქონდა, რომელთა მათთვის წარდგენაც არ შემეძლო.“

„კიდევ ერთი წერილი მივიღე, რომელშიც მატყობინებდნენ, რომ საუკეთესოდ მიიჩნეოდა №11-ის გამოცემის გადადება იმ დრომდე, ვიდრე არ დავწერდი იმას, რაც ნაჩვენები მქონდა ჯანმრთელობის ინსტიტუტის შესახებ, რადგან ამ საქმის ხელმძღვანელნი ძლიერ განიცდიდნენ სახსრების უკმარისობას და ძმების აღსადრავად ჩემი მოწმობის გავლენა სჭირდებოდათ. შემდეგ დავწერე ნაწილი

იმისა, რაც ნაჩვენები მქონდა ინსტიტუტის შესახებ, მაგრამ მთელი საკითხის გადმოცემა ვერ შევძელი, რადგან ტვინში სისხლის მოწოლა მქონდა. მე რომ მცოდნოდა, №12-ის გამოცემა ასე დიდხანს გადაიდებოდა, არავითარ შემთხვევაში არ გავგზავნიდი იმ ნაწილს, რომელიც №11-ში იყო შეტანილი. ვფიქრობდი, რომ რამდენიმე დღის დასვენების შემდეგ კვლავ შევძლებდი წერას გაგრძელებას. მაგრამ ჩემდა დიდად სამწუხაროდ აღმოვაჩინე, რომ ჩემი ტვინის მდგომარეობა წერას შეუძლებელს მხდიდა. მოწმობების წერის აზრი, იქნება ეს საერთო თუ პირადი, მივატოვე, და განუწყვეტელ წუხილში ვიყავი, რადგან მათ დაწერას ვერ ვახერხებდი.“

„ამ ვითარებაში გადაწყდა, რომ ჩვენ დავბრუნდებოდით ბატლ-კრიკში და იქ დავრჩებოდით მანამ, სანამ გზები ტალახიანი და გაფუჭებული იქნებოდა, ხოლო მე იქ დავასრულებდი № 12-ს. ჩემს ქმარს ძალზე სურდა ბატლ-კრიკში თავისი ძმების ნახვა, მათთან საუბარი და მათთან ერთად გახარება იმ საქმეში, რომელსაც ღმერთი მისთვის აღასრულებდა. მე შევკრიბე ჩემი ნაწერები და ჩვენს გზას გავუდექით. ...“
Testimonies, volume 1, 576, 577.

უკანასკნელ დღეებში მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის ხელმძღვანელობა, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ბატლ-კრიკი და ისინი, ვისაც მან „კარგად იცნობდა“, კათოლიკურ მსვლელობად გადაიქცა. მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის ხელმძღვანელობა კათოლიკურ მსვლელობად გადაიქცა. სიზმარში ისინი მოდიოდნენ „ორ-ორნი“ — ერთს ლერწამი ეჭირა, მეორეს კი ჯვარი. მათ სახლს წრე შემოავლეს და სამგზის გამოაცხადეს: „ეს სახლი აკრძალულია. ქონება უნდა ჩამოერთვათ. მათ ჩვენი წმიდა წესრიგის წინააღმდეგ ილაპარაკეს.“ რა არის ის „ქონება“ „სახლში“, რომელიც ბატლ-კრიკის კათოლიკე ხელმძღვანელებმა „ჩამოართვეს“? კათოლიკური ეკლესიის რომელი „წმიდა წესრიგის“ წინააღმდეგ „ილაპარაკეს“?

უფრო უშუალოდ კითხვა შეიძლება ასე დასმულიყ: „კათოლიციზმის რომელი ორდენი იყო ინკვიზიციის სათავეში?“ ინკვიზიცია დომინიკელთა ორდენით დაიწყო, იეზუიტების ისტორიულ ასპარეზზე გამოჩენამდე; მაგრამ მათი ჩართვის შემდეგ სწორედ ისინი იქცნენ იმ ორდენად, რომელმაც სასტიკობა და სისხლისღვრა სათავეში მოაქცია.

ქრისტიანულ სამყაროში პროტესტანტიზმს მძლავრი მტრები ემუქრებოდნენ. რეფორმაციის პირველმა გამარჯვებებმა რომ ჩაიარა, რომმა ახალი ძალები მოიხმო, იმ იმედით, რომ მის განადგურებას მოახერხებდა. სწორედ ამ დროს შეიქმნა იეზუიტთა ორდენი — პაპიზმის ყველა დამცველთაგან უმოწყალესი, უმოსამართლო და უძლიერესი. მოწყვეტილნი მიწიერ კავშირებსა და ადამიანურ ინტერესებს, ბუნებრივი სიყვარულის მოთხოვნათა მიმართ მკვდარნი, გონება და სინდისი სრულად დადუმებულნი, ისინი არ ცნობდნენ არც წესს, არც კავშირს, გარდა თავიანთი ორდენისა, და არც მოვალეობას, გარდა მისი ძალაუფლების გაფართოებისა. ქრისტეს სახარებამ მის მიმდევრებს ძალა მისცა, რომ საფრთხეს შეჰგებოდნენ და ტანჯვა აეტანათ, შეუდრეკელნი სიცივის, შიმშილის, შრომისა და სიღარიბის წინაშე, ჭეშმარიტების დროშა აემაღლებინათ წამების იარაღის, საპყრობილისა და კოცონის პირისპირ. ამ ძალებთან საბრძოლველად იეზუიტობამ

თავის მიმდევრებში შთააგონა ფანატიზმი, რომელმაც მათ მსგავს საფრთხეთა ატანის ძალა მისცა და ჭეშმარიტების ძალას წინ დაუპირისპირა მოტყუების ყოველი იარაღი. არ არსებობდა ისეთი დიდი დანაშაული, რომლის ჩადენასაც ისინი მოერიდებოდნენ; არ არსებობდა ისეთი მდაბალი მზაკვრობა, რომლის გამოყენებასაც ისინი უკუაგდებდნენ; არ არსებობდა ისეთი ძნელად მისაღები შენიღბვა, რომელსაც ისინი არ ირგებდნენ. მარადიული სიღარიბისა და სიმდაბლის აღთქმით შეკრულთ, მათი განზრახული მიზანი იყო სიმდიდრისა და ძალაუფლების მოპოვება, პროტესტანტიზმის დამხობისთვის თავდადება და პაპის უზენაესობის ხელახლა დამყარება.

„როდესაც თავიანთი ორდენის წევრთა სახით ჩნდებოდნენ, ისინი სიწმინდის სამოსელს ატარებდნენ, სტუმრობდნენ საპყრობილეებსა და საავადმყოფოებს, ემსახურებოდნენ ავადმყოფებსა და ღარიბებს, აცხადებდნენ, რომ ქვეყნიერებას განუდგნენ, და ატარებდნენ იესოს წმინდა სახელს, რომელიც დადიოდა და კეთილს იქმოდა. მაგრამ ამ უბიწო გარეგნობის ქვეშ ხშირად იმალებოდა ყველაზე დანაშაულებრივი და მომაკვდინებელი ზრახვები. ორდენის ერთ-ერთი ფუნდამენტური პრინციპი იყო, რომ მიზანი ამართლებს საშუალებას. ამ კოდექსის მიხედვით, სიცრუე, ქურდობა, ცრუ ფიცი, მკვლელობა არა მხოლოდ საპატიებელი, არამედ საქებარიც იყო, როცა ისინი ეკლესიის ინტერესებს ემსახურებოდა. სხვადასხვა ნილბით იეზუიტები სახელმწიფო თანამდებობებამდე იკვლევდნენ გზას, აღზევდებოდნენ მეფეთა მრჩეველბად და წარმართავდნენ ერების პოლიტიკას. ისინი მსახურებდნენ იქცეოდნენ, რათა თავიანთ ბატონებზე ეშპიონათ. მათ დააარსეს კოლეჯები მთავართა და დიდებულთა ძეთათვის და სკოლები უბრალო ხალხისთვის; და პროტესტანტ მოშობელთა შვილები მიყვანილ იქნენ პაპისტური წეს-ჩვეულებების დაცვამდე. რომისეული ღვთისმსახურების მთელი გარეგნული პომპა და ბრწყინვალეობა გამოყენებულ იქნა იმისათვის, რომ გონება დაეზნიათ, წარმოსახვა თვალისმომჭრელობით მოეხიზლათ და დაემონებინათ, და ამგვარად თავისუფლება, რომლისთვისაც მამებმა იშრომეს და სისხლი დაღვარეს, შვილებმა გასცეს. იეზუიტები სწრაფად გავრცელდნენ მთელ ევროპაში, და სადაც კი ისინი მიდიოდნენ, იქ პაპიზმის აღორძინება მოჰყვებოდა.“

მათთვის უფრო დიდი ძალაუფლების მისანიჭებლად გამოიცა ბულა, რომელმაც ინკვიზიცია ხელახლა აღადგინა. მიუხედავად იმ საყოველთაო ზიზღისა, რომლითაც მას უყურებდნენ თვით კათოლიკურ ქვეყნებშიც კი, ეს საშინელი ტრიბუნალი კვლავ დაადგინეს პაპისტმა მმართველებმა, და მის საიდუმლო საპყრობილეებში კვლავ განმეორდა ისეთი სისასტიკე, რომლის დღის სინათლეზე გამოტანაც აუტანელი იყო. მრავალ ქვეყანაში ათასობით და ათიათასობით სწორედ ერის რჩეული — უმწიკვლოვანესი და უაღმატებულესი, ყველაზე გონიერი და მაღლად განათლებული, ღვთისმოსავი და თავდადებული მწყემსები, შრომისმოყვარე და მამულიშვილი მოქალაქენი, ბრწყინვალე მეცნიერნი, ნიჭიერი ხელოვანნი, დახელოვებული ოსტატნი — მოკლეს ან აიძულეს, სხვა ქვეყნებში გახიზნულიყვნენ.

„ასეთნი იყო საშუალებანი, რომელთაც რომი მოუხმობდა, რათა ჩაექრო რეფორმაციის ნათელი, ადამიანთათვის წაერთმია ბიბლია და აღედგინა ბნელი საუკუნეების

უმცერება და ცრუმორწმუნეობა. მაგრამ ღვთის კურთხევითა და იმ კეთილშობილ კაცთა შრომით, რომელნიც მან აღადგინა ლუთერის შემდგომ მის საქმეში გასაგრძელებლად, პროტესტანტიზმი არ დამხოვილა. თავისი ძალა მას მთავართა კეთილგანწყობასა თუ იარაღს არ უნდა დამადლებოდა. მისი სიმაგრენი გახდა უმცირესი ქვეყნები, ყველაზე მდაბალი და ნაკლებად ძლევამოსილი ერები. ეს იყო მცირე ჟენევა ძლევამოსილ მტრებს შორის, რომელნიც მის დალუპვას განიზრახავდნენ; ეს იყო ჰოლანდია, ჩრდილოეთის ზღვის ნაპირის ქვიშიან ნაშხაპებზე, ესპანეთის ტირანიის წინააღმდეგ მებრძოლი, მაშინ როცა ესპანეთი იყო სამეფოთა შორის უძლიერესი და უმდიდრესი; ეს იყო ცივი და უნაყოფო შვედეთი, რომელმაც რეფორმაციისათვის გამარჯვებანი მოიპოვა.“ The Great Controversy, 234, 235.

კათოლიკურმა ეკლესიამ ყველაფერი გააკეთა, რაც შეეძლო, რათა ბიბლია ადამიანებისთვის დაემალა, იმ მტკიცებით, რომ მათი წარმართული ტრადიციები და წეს-ჩვეულებები ღვთის სიტყვის ზემოთ დგას. ლათინურად ადვენტიზმის ხელმძღვანელები ელენ უაიტის წერილობების გამო განსხვავებულად მოაზროვნეებს სასამართლოში არ უჩივლებენ, მაგრამ კათოლიკეები, რომლებიც თავს Battle Creek-ის ლიდერებად აცხადებენ, ამას იზამენ. კათოლიციზმის მხედის არსებითი ბუნება სწორედ ის არის, რომ რელიგიური მიზნების მისაღწევად საერო ძალაუფლებას იყენებს. როდესაც ადვენტიზმმა თავისი დაწესებულებების სამართავად იურიდიულ საერო ძალაუფლებას მიმართა, მათი „წმიდა წესრიგის“ ნაყოფი გამოჩნდა.

ესპანური ინკვიზიციის აუტო-და-ფეს (რწმენის მოქმედების) ცერემონიების კონტექსტში, ლერწამი და ჯვარი ჩნდება, როგორც ქრისტეს ჯვარცმასთან დაკავშირებული სიმბოლური ელემენტები. ლერწამი აღნიშნავს იმ მოჩვენებით კვერთხს, რომელიც იესოს ეკლის გვირგვინით შემკობისას ხელში ჩაუდეს და რომელსაც რომაელი ჯარისკაცები მის საცემად იყენებდნენ, რითაც სიმბოლურად გამოიხატება დაცინვა, ტანჯვა და შეურაცხყოფა.

ჯვარი თვალსაჩინოდ არის წარმოდგენილი აუტო-და-ფეს მსვლელობებში. მწვანე ჯვარი (ხშირად შავი კრეპით დაფარული) ინკვიზიციის ემბლემას წარმოადგენდა; იგი ღონისძიების წინა დღეს, ცალკე მოსამზადებელ მსვლელობაში მიჰქონდათ და თავად ცერემონიის განმავლობაში გამოფენილი იყო. იგი ტრიბუნალის ხელისუფლებას სიმბოლურად გამოიხატავდა.

ქონების პროსკრიფცია გულისხმობს მსჯავრდებული პირის ქონების კონფისკაციას (სეკვესტრს ან პროსკრიფციას), რაც ინკვიზიციის მიერ ხშირად გამოყენებული სასჯელი იყო ტრიბუნალის დასაფინანსებლად და ერესის დასასჯელად. ეს საჯაროდ ცხადდებოდა auto-da-fé-ის განაჩენებში, რითაც ხაზგასმული იყო საჯარო დამცირება და შემაკავებელი ზემოქმედება.

ელენ გ. უაიტის წერილები მკაფიოდ და საბოლოოდ გმოხენ იმ ხელმძღვანელობას, რომელიც მისი წერილების აკრძალვას შეეცდებოდა, რათა დადუმდეს ვენახის გალობა, რომელიც ჟღერს; მაგრამ ეს არის უწმიდური წესრიგის უკანასკნელი მოქმედება, უშუალოდ მანამდე, სანამ ისინი თავიანთ ხასიათს აშკარად გამოავლენენ კვირის

კანონის დროს. „კათოლიკური მსვლელობა“ შეესაბამება მზის წინაშე მუხლმოდრეკილ ოცდახუთ ძველ კაცს. მომდევნო ოთხ აბზაცში პირველი აბზაცი წარმოაჩენს „ღვთის სახელდებულ ხალხს“ „უკანასკნელ დღეებში“. ეს მონაკვეთი მკაფიოდ ასწავლის, რომ უკანასკნელ დღეებში მეშვიდე დღის ადვენტისტი მსახურები „ეკლესიებსა და ღია ცის ქვეშ გამართულ დიდ შეკრებებში“ „ხალხს დაჟინებით მოუწოდებენ კვირის პირველი დღის დაცვის აუცილებლობისკენ“.

„უფალს დავა აქვს თავის აღმსარებელ ხალხთან ამ უკანასკნელ დღეებში. ამ დავაში პასუხისმგებელ თანამდებობებზე მდგომი ადამიანები აირჩევენ ნეემიას მიერ გატარებული გზის პირდაპირ საწინააღმდეგო მიმართულებას. ისინი არა მხოლოდ თავად უგულებელყოფენ და შეურაცხყოფენ შაბათს, არამედ სხვებსაც შეეცდებიან შეუშალონ მისი დაცვა, ჩვეულებისა და გადმოცემის ნანგრევების ქვეშ დამარხვით. ეკლესიებსა და ღია ცის ქვეშ გამართულ დიდ შეკრებებზე მსახურები ხალხს დაჟინებით მოუწოდებენ კვირის პირველი დღის დაცვის აუცილებლობისაკენ. ზღვისა და ხმელეთის უბედურებები უკვე არსებობს; და ეს უბედურებები მოიმატებს, ერთი კატასტროფა მეორეს მჭიდროდ მიჰყვება; ხოლო კეთილსინდისიერი შაბათის დამცველთა მცირე ჯგუფს გამოარჩევენ, როგორც მათ, ვინც კვირის დღის უგულებელყოფით ღვთის რისხვას მოავლენს წუთისოფელს.“

ეს აშკარად განსაზღვრავს მეშვიდე დღის ადვენტისტებს, როგორც „ღვთის სახელით აღმსარებელ ხალხს“, რომლებიც წაახალისებენ კვირადღის დაცვას, და ასევე „მიუთითებენ“ „სინდისიერი შაბათის დამცველთა მცირერიცხოვან ჯგუფზე“. მომდევნო აბზაცში იგი ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ გასული საუკუნეების დევნა კვლავ განმეორდება. წინა აბზაცი დასრულდა იმით, რომ მან განსაზღვრა ღვთის სახელით აღმსარებელი ხალხი იმათგან განსხვავებით, ვისაც იგი სინდისიერ შაბათის დამცველებად მოიხსენიებს. შემდეგ იგი წარსულ ისტორიებს შემოაქვს და აფრთხილებს, რომ ეს ისტორიები უკანასკნელ დღეებში განმეორდება. იგი სრულიად მკაფიოა.

„სატანა ამ სიცრუეს ავრცელებს, რათა მსოფლიო ტყვედ ჩაიგდოს. მისი ჩანაფიქრია, ადამიანები აიძულოს, ცდომილებები მიიღონ. იგი აქტიურად მონაწილეობს ყველა ცრუ რელიგიის გავრცელებაში და არაფერზე შეჩერდება თავის მცდელობებში, რათა მცდარი მოძღვრებები ძალით დააკისროს. რელიგიური მოშურნეობის საფარქვეშ, მისი სულით ზემოქმედებულმა ადამიანებმა თავიანთი თანამომძეებისთვის ყველაზე სასტიკი წამებები გამოიგონეს და მათზე ყველაზე შემზარავი ტანჯვები მოაწიეს. სატანას და მის აგენტებს დღესაც იგივე სული აქვთ; და წარსულის ისტორია ჩვენს დღეებში კვლავ განმეორდება.“

„არსებობენ ადამიანები, რომელთაც თავიანთი გონება და ნება ბოროტების ჩასადენად მიმართეს; თავიანთი გულის ბნელ სიღრმეებში მათ გადაწყვეტილი აქვთ, რა დანაშაულებს ჩაიდენენ. ეს ადამიანები საკუთარ თავს იტყუებენ. მათ უარყვეს ღვთის დიდი სიმაღლის წესი და მის ნაცვლად აღმართეს საკუთარი საზომი; და ამ საზომით საკუთარ თავთან შედარებისას საკუთარ თავს წმინდად აცხადებენ. უფალი დაუშვებს, რომ გამოავლინონ, რა არის მათ გულებში, და საქმით გამოხატონ იმ ბატონის სული, რომელიც მათ მართავს. იგი მისცემს მათ

საშუალებას, გამოავლინონ თავისი სიძულვილი მისი რჯულის მიმართ იმათდამი მოპყრობაში, ვინც მისი მოთხოვნების ერთგულია. მათ ამოძრავებთ იმავე რელიგიური შეშლილობის სული, რომელმაც წაქეზა ის ბრბო, რომელმაც ქრისტე ჯვარს აცვა; ეკლესია და სახელმწიფო შეერთდებიან იმავე გახრწნილ თანხმობაში.

„დღევანდელი ეკლესია გაჰყვა ძველ იუდეველთა კვალს, რომლებმაც ღვთის მცნებები თავიანთი გადმოცემებისათვის გადადეს გვერდზე. მან შეცვალა დადგენილება, დაარღვია საუკუნო აღთქმა, და ახლა, როგორც მაშინ, ამის შედეგია სიამაყე, ურწმუნოება და უღმერთობა. მისი ჭეშმარიტი მდგომარეობა ასეა გადმოცემული მოსეს გალობიდან აღებულ ამ სიტყვებში: „გაირყვნეს ისინი, აღარ არიან მისი შვილების ლაქა; მრუდე და უკუღმართი თაობაა. ასე მიუზღავთ უფალს, ჰოი, უგუნურო და უგნურო ხალხო? განა ის არ არის შენი მამა, რომელმაც გიხსნა? განა მან არ შეგქმნა და არ დაგამკვიდრა?““ Review and Herald, March 18, 1884.

წინასწარმეტყველების სულში არის მონაკვეთი მონაკვეთის შემდეგ, რომლებიც განსაზღვრავს ღვთის ერთგულთა უკანასკნელი დღეების დევნას, და „დღევანდელი ეკლესია“, რომელსაც იგი ამით გულისხმობს, არ არის ზოგადად ქრისტიანობა; ეს არის ის ეკლესია, რომელსაც იგი განმეორებით ასახელებს, როგორც იუდეველთა ეკლესიით წინასახედ მოქცეულს. მის წერილებში არსებული ეს ნათელი მონაკვეთები არის ის მამოძრავებელი მიზეზი, რის გამოც მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია ცდილობს შეზღუდვები დააწესოს დის უაითის ნაწერებზე, როგორც ამას მისი სიზმარი ასე შესაფერისად მიუთითებს. მათი ქმედებები მისი ნაწერების წინააღმდეგ, რომლებიც აშკარად იყო მისი სახლის ის საუნჯე, რაც უნდა აკრძალულიყო ბატლ-კრიკის იმ ხელმძღვანელთა მიერ, რომლებიც კათოლიციზმის წმიდა წესრიგად შეიცვალნენ. მის ნაწერებზე მათი თავდასხმა ასევე წარმოდგენილია იერემიას ნაწერებზე თავდასხმით. ელენ უაითის სიზმარი მეორე მოწმეა იერემიას ნაწერების დაწვისა.

ლაოდიკეური ადვენტიზმის მესამე თაობაში კომპრომისი იყო უმთავრესი თემა. მესამე თაობა წარმოდგენილია პერგამოს ეკლესიით. უ. უ. პრესკოტის წიგნის, სახელწოდებით The Doctrine of Christ, 1919 წელს გამოქვეყნებიდან 1957 წელს Questions on Doctrine-ის გამოქვეყნებამდე ვრცელდება გარდამავალი პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია ალფა-პუბლიკაციით და სრულდება ომეგა-პუბლიკაციით. პირველი წიგნი წარმოდგენდა უ. უ. პრესკოტის მიერ იუდას ტომის ლომის უარყოფას ქრისტეს შესახებ განდგომილი პროტესტანტული შეხედულების სასარგებლოდ. პრესკოტის წიგნმა, სათაურით სრულიად შესაფერისად The Doctrine of Christ, მილერიტული წინასწარმეტყველური უწყება გამოაცალა შინაარსს და დატოვა იესოს ის ცარიელი განსაზღვრება, რომელსაც ეთაყვანებიან კათოლიციზმი და განდგომილი პროტესტანტიზმი. იმ თაობის უკანასკნელი წიგნი განსაზღვრავს ისეთ განწმენდას და გამართლებას, რომელიც ანადგურებს ღვთის რჯულს, მის სამართალსა და წყალობას. ძველ ისრაელს მიეცა პასუხისმგებლობა, ყოფილიყო ღვთის რჯულის მცველი, ხოლო ადვენტიზმს უნდა ჰქონოდა დავალებად ყოფილიყო არა მხოლოდ ღვთის რჯულის, არამედ მისი წინასწარმეტყველური სიტყვის მცველიც. 1919 წელს გამოვიდა წიგნი, რომელმაც უარყო ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის დაცვა, რითაც აღინიშნა ლაოდიკეური ადვენტიზმის მესამე თაობის დასაწყისი, რომელიც დასრულდა წიგნით,

რომელიც უარყოფს ღვთის რჯულს.

„თუ გულის სიჯიუტეს მიეცემით და სიამაყისა და საკუთარი სიმართლის გამო თქვენს შეცდომებს არ აღიარებთ, სატანის ცდუნებათა ქვეშ დარჩებით. თუ, როდესაც უფალი თქვენს შეცდომებს გიცხადებთ, არ მოინანიებთ და აღსარებას არ იტყვით, მისი განგებულება კვლავ და კვლავ გაგატარებთ იმავე გზაზე. მსგავსი ხასიათის შეცდომების დაშვებულნი დარჩებით, კვლავაც მოკლებულნი იქნებით სიბრძნეს და ცოდვას სიმართლეს უწოდებთ, ხოლო სიმართლეს — ცოდვას. მრავალრიცხოვანი საცდურები, რომლებიც ამ უკანასკნელ დღეებში გაიმარჯვებს, გარს შემოგერტყმიან, და წინამძღოლებს შეიცვლით ისე, რომ ვერც კი გაიგებთ, რომ ეს გააკეთეთ.“ Review and Herald, December 16, 1890.

პერგამოსმა, მესამე ეკლესიამ, მიიყვანა თიათირამდე — პაპურ ეკლესიამდე, რომელიც მეოთხე პერიოდს წარმოადგენს, როდესაც ოცდახუთი კაცი ქედს იხრიდა თიათირის ხელისუფლების სიმბოლოს წინაშე.

„ადრეული კოლონისტების მიერ მიღებულმა წესმა, რომლის თანახმადაც ხმის მიცემისა და სამოქალაქო მმართველობაში თანამდებობის დაკავების უფლება მხოლოდ ეკლესიის წევრებს ეძლეოდათ, მეტად დამღუპველი შედეგები გამოიღო. ეს ღონისძიება მიღებული იყო როგორც სახელმწიფოს სიწმინდის შენარჩუნების საშუალება, მაგრამ შედეგად ეკლესიის გახრწნა მოიტანა. რადგან საარჩევნო უფლებისა და თანამდებობის დაკავების პირობად სარწმუნოების აღიარება იყო დადგენილი, მრავალი, მხოლოდ ამქვეყნიური პოლიტიკის მოტივებით აღძრული, გულის შეუცვლელად შეუერთდა ეკლესიას. ამგვარად ეკლესიები მნიშვნელოვანწილად მოუქცეველი ადამიანებისაგან შედგა; და თვით მსახურებაშიც იყვნენ ისეთები, რომელნიც არა მხოლოდ მცდარ მოძღვრებებს იცავდნენ, არამედ სულიწმიდის განმაახლებელი ძალისაც უმეცარნი იყვნენ. ამრიგად კვლავაც დადასტურდა ის ბოროტი შედეგები, რომლებიც ასე ხშირად ყოფილა ნანახი ეკლესიის ისტორიაში კონსტანტინეს დღეებიდან დღემდე, როდესაც ცდილობენ ეკლესიის განმტკიცებას სახელმწიფოს დახმარებით, როდესაც მიმართავენ საერო ძალაუფლებას იმისთვის, რომ მხარი დაუჭირონ მის სახარებას, ვინც განაცხადა: 'ჩემი სასუფეველი არა არის ამ ქვეყნისა.' იოანე 18:36. ეკლესიის სახელმწიფოსთან კავშირი, თუნდაც იგი მეტად უმნიშვნელო ხარისხისა იყოს, თუმცა შეიძლება ისე ჩანდეს, თითქოს სამყაროს ეკლესიასთან აახლოებდეს, სინამდვილეში მხოლოდ ეკლესიას აახლოებს სამყაროსთან.“ The Great Controversy, 297.

„ეკლესიის კავშირი სახელმწიფოსთან, რაოდენ უმნიშვნელოც უნდა იყოს მისი ხარისხი, თუმცა შეიძლება ჩანდეს, თითქოს სამყაროს ეკლესიასთან აახლოებს, სინამდვილეში მხოლოდ ეკლესიას აახლოებს სამყაროსთან.“ 1977 წლის 18 მაისს ბერტ ბ. ბიჩმა (ეკლესიის ჩრდილოეთ ევროპა-დასავლეთ აფრიკის დივიზიონის ერთ-ერთმა ხელმძღვანელმა და meქსაეკლესიო ურთიერთობებში ჩართულმა პირმა) რომში ჯგუფური აუდიენციის დროს ანტიქრისტეს, პაპ პავლე VI-ს, ოქროთი დაფარული მედალიონი გადასცა. ეს იყო მსოფლიო კონფესიური ოჯახების მდივანთა კონფერენციის შეხვედრის ნაწილი. ეს მოვლენა გაშუქდა Adventist Review-ში (1977

წლის 11 აგვისტო) და Religious News Service-მა აღნიშნა, როგორც პირველი შემთხვევა, როდესაც SDA-ს ოფიციალური წარმომადგენელი შეხვდა პონტიფექსს.

„უფალმა წყევლა გამოუცხადა მათ, ვინც წმიდა წერილს რაიმეს აკლებს ან უმატებს. დიდმა „მე ვარ“-მა განსაზღვრა, რა უნდა შეადგენდეს რწმენისა და მოძღვრების წესი, და დაადგინა, რომ ბიბლია საოჯახო წიგნი იყოს. ეკლესია, რომელიც ღვთის სიტყვას ეჭიდება, შეურიგებლად არის გამიჯნული რომისგან. პროტესტანტები ოდესღაც ამგვარად იყვნენ განყოფილნი ამ განდგომილების დიდი ეკლესიისაგან, მაგრამ ისინი უფრო მეტად მიუახლოვდნენ მას და კვლავაც რომის ეკლესიასთან შერიგების გზაზე დგანან. რომი არასოდეს იცვლება. მისი პრინციპები ოდნავადაც არ შეცვლილა. მას არ შეუმცირებია ნაპრალი თავისა და პროტესტანტებს შორის; მთელი წინსვლა მათ გააკეთეს. მაგრამ რას ამტკიცებს ეს დღევანდელი პროტესტანტობის შესახებ? სწორედ ბიბლიური ჭეშმარიტების უარყოფა აახლოებს ადამიანებს ურწმუნოებასთან. ეს არის განდგომილი ეკლესია, რომელიც თავისა და პაპობას შორის მანძილს ამცირებს.“

„ლუთერის, კრანმერის, რიდლის, ჰუპერის მსგავსი სულები და ის ათასობით ღირსეული კაცი, რომელნიც ჭეშმარიტების გულისთვის მოწამენი გახდნენ, სწორედ ისინი არიან ნამდვილი პროტესტანტები. ისინი იდგნენ როგორც ჭეშმარიტების ერთგული გუშაგები და აცხადებდნენ, რომ პროტესტანტიზმს რომანიზმთან შეერთება არ ძალუძს, არამედ პაპობის პრინციპებისგან ისე შორს უნდა იყოს განყოფილი, როგორც აღმოსავლეთი დასავლეთისგან. ჭეშმარიტების ამგვარი დამცველები „ცოდვის კაცთან“ ისევე ვერ შეუთანხმდებოდნენ, როგორც ქრისტე და მისი მოციქულები. ადრინდელ საუკუნეებში მართალნი გრძნობდნენ, რომ რომთან შეერთება შეუძლებელი იყო, და თუმცა ამ ცდომილების სისტემისადმი მათი წინააღმდეგობა ქონებისა და სიცოცხლის საფრთხის ფასად იყო შენარჩუნებული, მაინც ჰქონდათ სიმხნევე, დაეცვათ თავიანთი გამიჯვნა და ვაჟკაცურად ებრძოლათ ჭეშმარიტებისთვის. ბიბლიური ჭეშმარიტება მათთვის უფრო ძვირფასი იყო, ვიდრე სიმდიდრე, პატივი, ან თვით სიცოცხლეც კი. მათ არ შეეძლოთ აეტანათ, რომ ჭეშმარიტება დამარხული ეხილათ ცრუმორწმუნეობისა და ცრუ სოფისტიკის გროვის ქვეშ. მათ ხელში აიღეს ღვთის სიტყვა და ხალხის წინაშე აღმართეს ჭეშმარიტების დროშა, თამამად აცხადებდნენ იმას, რაც ღმერთმა ბიბლიის გულმოდგინე გამოკვლევის მეშვეობით გამოუცხადა მათ. მათ ღმერთისადმი ერთგულებისათვის ყველაზე სასტიკი სიკვდილით დაიხოცნენ, მაგრამ თავიანთი სისხლით ჩვენთვის მოიპოვეს ის თავისუფლებები და უპირატესობანი, რომელთაც მრავალი, ვინც თავის თავს პროტესტანტს უწოდებს, ადვილად უთმობს ბოროტების ძალას. მაგრამ განა ჩვენ დავთმობთ ამ ძვირად ნაყიდ უპირატესობებს? განა შეურაცხყოფას მივაყენებთ ზეცის ღმერთს და მას შემდეგ, რაც მან გაგვათავისუფლა რომაული უღლისგან, კვლავ თავადვე დავიდებთ თავს მონობაში ამ ანტიქრისტიანული ძალის წინაშე? განა ჩვენს გადაგვარებას დავამტკიცებთ იმით, რომ ხელს მოვაწერთ ჩვენი რელიგიური თავისუფლების, ჩვენი უფლების დათმობას, რათა ღმერთს ვეთაყვანოთ ჩვენი საკუთარი სინდისის კარნახის მიხედვით?“

„ლუთერის ხმა, რომელიც მთებსა და ხეობებში გაისმოდა, რომელმაც ევროპა თითქოს მიწისძვრით შეარყია, მოუწოდებდა იესოს კეთილშობილ მოციქულთა ლაშქარს; და ჭეშმარიტება, რომელსაც ისინი ქადაგებდნენ, ვერ დაადუმეს ვერც კოცონებმა, ვერც სატანჯველებმა, ვერც საპყრობილეებმა, ვერც სიკვდილმა; და დღემდე მოწამეთა ამ კეთილშობილ ლაშქრის ხმები გვამცნობენ, რომ რომაული ძალაუფლება არის უკანასკნელი დღეების წინასწარმეტყველებული განდგომილება, ურჯულოების საიდუმლო, რომლის მოქმედების დასაწყისიც პავლემ ჯერ კიდევ თავის დღეებში იხილა. რომაული კათოლიციზმი სწრაფად იკიდებს ფეხს. პაპიზმი იზრდება, და ისინი, რომელთაც ყური მოარიდეს ჭეშმარიტების მოსმენას, მის მაცდურ ზღაპრებს უგდებენ ყურს. პაპური სამლოცველოები, პაპური კოლეჯები, მონაზვნური სავანეები და მონასტრები მატულობს, ხოლო პროტესტანტული სამყარო, როგორც ჩანს, სძინავს. პროტესტანტები კარგავენ იმ განმასხვავებელ ნიშანს, რომელიც მათ სამყაროსგან განარჩევდა, და ამცირებენ მანძილს საკუთარ თავსა და რომაულ ძალაუფლებას შორის. მათ ყური მოარიდეს ჭეშმარიტების მოსმენას; არ ისურვეს იმ ნათლის მიღება, რომელიც ღმერთმა მათ გზაზე მოჰფინა, და ამიტომ ბნელში შედიან. ისინი ზიზღით ლაპარაკობენ იმ აზრზე, რომ წარსული სასტიკი დევნა კვლავ განახლდება რომაელთა და მათთან შეერთებულთა მხრიდან. ისინი ვერ ცნობენ იმ ფაქტს, რომ ღვთის სიტყვა სრულად წინასწარმეტყველებს ასეთ აღორძინებას, და არ თანხმდებიან, რომ უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხს დევნა შეხვდება, თუმცა ბიბლია ამბობს: ‘დრაკონი განრისხდა დედაკაცზე და წავიდა, რათა შებრძოლებოდა მისი თესლის ნატამალს, რომლებიც იცავენ ღვთის მცნებებს და აქვთ იესო ქრისტეს მოწმობა.’“

„პაპიზმი ადამიანური ბუნების რელიგიაა, და კაცობრიობის უმრავლესობას უყვარს ისეთი მოძღვრება, რომელიც მათ ცოდვის ჩადენის ნებას აძლევს და მაინც ათავისუფლებს მის შედეგთაგან. ადამიანებს აუცილებლად სჭირდებათ რელიგიის რაიმე სახე, და ეს რელიგია, ადამიანური გამოწვევით შექმნილი, მაგრამ მაინც ღვთიური ავტორიტეტის პრეტენზიით, ხორციელი გონებისთვის მისაღებია. ისინი, ვისაც თავი ბრძენად და გონიერად მიაჩნიათ, ამპარტავნებით ზურგს აქცევენ სიმართლის საზომს, ათ მცნებას, და არ ფიქრობენ, რომ მათი ღირსების თანახმად არის ღვთის გზების გამოკვლევა. ამიტომ ისინი ცრუ გზებზე დგანან, აკრძალულ ბილიკებზე შედიან, ხდებიან საკუთარ თავზე დამყარებულნი, საკუთარი თავით აღზევებულნი, პაპის მაგალითისამებრ და არა იესო ქრისტეს მაგალითისამებრ. მათ სჭირდებათ რელიგიის ისეთი ფორმა, რომელსაც სულიერებისა და საკუთარი თავის უარყოფის ყველაზე ნაკლები მოთხოვნა აქვს; და რადგან გაუწმენდავი ადამიანური სიბრძნე მათ პაპიზმის შემულებამდე ვერ მიიყვანს, ისინი ბუნებრივად იზიდეებიან მისი დებულებებისა და მოძღვრებებისკენ. მათ არ სურთ უფლის გზებით სიარული. ისინი მეტისმეტად „განათლებულნი“ არიან იმისათვის, რომ ღმერთი ლოცვითა და სიმდაბლით, მისი სიტყვის გონიერი ცოდნით ეძიონ. რაკი არ ზრუნავენ, რომ უფლის გზები შეიცნონ, მათი გონება მთლიანად გახსნილია საცდურისათვის, სრულიად მზად არის სიცრუის მისაღებად და დასაჯერებლად. ისინი მზად არიან, ყველაზე უგუნური, ყველაზე შეუთავსებელი სიცრუენიც კი ჭეშმარიტებად შეასაღონ მათ.“

„სატანის მოტყუების შედეგური პაპიზმია; და თუმცა დამტკიცებულია, რომ დიდი გონებრივი სიბნელის ჟამი რომანიზმისთვის ხელსაყრელი იყო, ასევე დამტკიცდება, რომ დიდი გონებრივი ნათლის ჟამიც მისი ძალაუფლებისთვის ასევე ხელსაყრელია; რადგან ადამიანთა გონება საკუთარ უპირატესობაზე კონცენტრირებული და არ სურთ, ღმერთი თავიანთ შემეცნებაში შეინარჩუნონ. რომი უცდომელობას იჩემებს, და პროტესტანტებიც იმავე გზას მიჰყვებიან. მათ არ სურთ ჭეშმარიტების ძიება და ნათლიდან უფრო დიდ ნათელზე გადასვლა. ისინი თავს წინასწარგანწყობით იზღუდავენ და, როგორც ჩანს, მზად არიან, მოიტყუონ და სხვებიც მოატყუონ.

„თუმცა ეკლესიათა განწყობა დამთრგუნველია, მაინც არ არის საჭირო გულგატეხილობა; რადგან ღმერთს ჰყავს ხალხი, რომელიც შეინარჩუნებს ერთგულებას მისი ჭეშმარიტებისადმი, რომელიც ბიბლიას და მხოლოდ ბიბლიას გახდის თავისი რწმენისა და მოძღვრების წესად, რომელიც აღმართავს სტანდარტს და მაღლა დაიჭერს იმ დროშას, რომელზედაც აწერია: „ღმერთის მცნებები და იესოს რწმენა.“ ისინი დააფასებენ წმინდა სახარებას და ბიბლიას თავიანთი რწმენისა და მოძღვრების საფუძვლად აქცევენ.

„ასეთი დროისთვის, როცა ადამიანები ლაშქართა უფლის კანონს გვერდზე აგდებენ, დავითის ლოცვა შესაფერისია,—„დროა, უფალო, იმოქმედო, რადგან გააუქმეს შენი კანონი.“ ჩვენ იმ დროისკენ მივდივართ, როცა თითქმის საყოველთაო აზუჩად აგდება დაატყდება თავს ღვთის კანონს, და ღვთის მცნებების დამცველი ხალხი მკაცრად გამოიცდება; მაგრამ განა ისინი დაკარგავენ იეჰოვას კანონისადმი პატივისცემას მხოლოდ იმიტომ, რომ სხვები ვერ ხედავენ და ვერ აცნობიერებენ მის სავალდებულო მოთხოვნებს? დაე, ღვთის მცნებების დამცველმა ხალხმა, დავითის მსგავსად, იმდენად მეტად სცეს პატივი ღვთის კანონს, რამდენადაც ადამიანები მას გვერდზე აგდებენ და უპატივცემულობასა და ზიზღს მიაყენებენ.“ Signs of the Times, February 19, 1894.

ლაოდიკიური მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის ერთ-ერთმა ხელმძღვანელმა ანტიქრისტეს ოქროს მედალი რომ გადასცა, ამას ორი წლით წინ, 1975 წელს, მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის წინააღმდეგ აღიძრა სარჩელი: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (საქმე № C-74-2025 CBR, კალიფორნიის ჩრდილოეთის ოლქის შეერთებული შტატების საოლქო სასამართლოში), სადაც თანაბარი დასაქმების შესაძლებლობათა კომისიამ ეკლესიის საგამომცემლო დაწესებულებას უჩივლა ორი ქალი თანამშრომლის სახელით — მერიკეი სილვერისა (ყოფილი რედაქტორი, რომელსაც სარჩელის აღძვრის დროისთვის უკვე დაეტოვებინა სამსახური) და ლორნა ტობლერის — და ამტკიცებდა, რომ ადგილი ჰქონდა სქესის საფუძველზე დისკრიმინაციას ანაზღაურებასა და სოციალური სარგებლის საკითხებში. ეკლესია თავის პრაქტიკას ნაწილობრივ იცავდა რელიგიური გამოწვევების მოხმობით და თავისი მმართველობითი სტრუქტურის განხილვით.

1976 წლის 6 თებერვლით დათარიღებულ ფიცით დამოწმებულ განცხადებაში (სასამართლოსთვის წარდგენილი დაცვის წერილობითი პოზიციის ნაწილში) ნილ ს. უილსონმა (მაშინ ეკლესიის ჩრდილოეთ ამერიკის განყოფილების პრეზიდენტმა,

ხოლო მოგვიანებით გენერალური კონფერენციის პრეზიდენტმა 1979–1990 წლებში) შეეხო ეკლესიის ისტორიულ შეხედულებებს რომის კათოლიციზმის შესახებ. ეს განცხადება გაკეთდა იმ კონტექსტში, რომ ეკლესიის ისეთი დახასიათებების წინააღმდეგ ემსჯელათ, თითქოს მას პაპობრივი სისტემის მსგავსი „იერარქია“ ჰქონოდა. სრული შესაბამისი ციტატა ასეთია: „მიუხედავად იმისა, რომ მართალია, მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის ცხოვრებაში იყო პერიოდი, როდესაც ამ დენომინაციას მკაფიოდ ანტი-რომაულ-კათოლიკური თვალსაზრისი ეკავა და ტერმინი 'იერარქია' პეჟორატიული მნიშვნელობით გამოიყენებოდა ეკლესიის მართვის პაპობრივი ფორმის აღსანიშნავად, ეკლესიის ეს დამოკიდებულება სხვა არაფერი იყო, თუ არა ამ საუკუნის ადრეულ პერიოდში და წინა საუკუნის უკანასკნელ ხანებში კონსერვატიულ პროტესტანტულ დენომინაციებში ფართოდ გავრცელებული ანტიპაპიზმის გამოვლინება, და რაც ამჟამად, რამდენადაც ეს მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიას შეეხება, ისტორიის ნაგავსაყრელსაა მიბარებული.“

ეს ასახავს ეკლესიის ტრადიციული წინასწარმეტყველური განმარტებისგან გადახვევას, რომელიც აპოკალიფსში პაპობას „მხეცად“ ან ანტიქრისტედ მიიჩნევდა. ეკლესიის შიგნით და მის გარეთ მყოფმა კრიტიკოსებმა ეს განმარტეს, როგორც იმ ანტიკათოლიკური პოზიციის დაკნინება ან მიტოვება, რათა იგი თანამედროვე ეკუმენიზმს ან იურიდიულ დაცვას შეუსაბამდეს. უილსონმა 1985 წელს ეკლესიის სხვადასხვა დივიზიის პრეზიდენტები „კარდინალებად“ მოიხსენია, როდესაც განაცხადა: „... შორეული აღმოსავლეთის ყველა ქვეყნიდან არც ერთი 'კარდინალი' არ არის, მაშინ როცა აფრიკიდან, ალბათ, ორი 'კარდინალი' იქნება.“

დღის უაითმა განაცხადა, რომ სწორედ განდგომილი ეკლესია ამცირებს მანძილს საკუთარ თავსა და პაპს შორის! მესამე თაობის კომპრომისი წარმოდგენილია ეზეკიელის მერვე თავში თამუზის გამო ტირილად და პერგამოსის კომპრომისით. 1863 წლიდან 1888 წლამდე პირველი თაობა წარმოადგენდა ეფესოს ეკლესიას, ეკლესიას, რომელმაც დაკარგა თავისი პირველი სიყვარული, ხოლო მილერიტული მოძრაობის პირველი სიყვარული იყო წინასწარმეტყველური უწყება, და ამ წინასწარმეტყველური უწყების პირველი თავი იყო „შვიდი ჟამი“, რომლებიც 1863 წელს გვერდზე იქნა გადადებული.

1888 წლიდან 1919 წლამდე, მეორე თაობამ, რომელიც წარმოდგენილია სმირნითა და ეზეკიელის საიდუმლო სენაკებით, იხილა წინასწარმეტყველების სულის სიკვდილი, რადგან და უაიტი 1915 წელს დაკრძალულ იქნა. ოთხი თაობის შესახებ მეტი დეტალია საჭირო მოწმობის დასასრულებლად, მაგრამ მზარდი ამბოხება უნდა იქნას გაგებული, რათა სრულად დაფასდეს, თუ როგორ შეეძლო განდგომილ ხალხს ელენ უაიტის ნაწერების „აკრძალვა“, ან როგორ შეეძლო მათ კვირის პირველი დღის მისაღებად წარმოჩენა. იუდა თანამშრომლობს „ეფრემის მთვრალეებთან“, რომლებიც „მართავენ ამ ხალხს იერუსალიმში“, ხოლო ისინი, ვინც იერუსალიმს მართავენ და მზეს თავყანს სცემენ, წარმოდგენილნი არიან სინედრიონით.

ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ღვთის მოჩვენებით შვილებს შორის რაოდენ მცირე მოთმინება გამოვლენილა, რაოდენ ბევრი მწარე სიტყვა თქმულა, რაოდენ ბევრი მხილება წარმოთქმულა მათ წინააღმდეგ, ვინც ჩვენი რწმენისანი არ არიან. მრავალს სხვა ეკლესიებს მიკუთვნებულნი დიდ ცოდვილებად შეურაცხავს, მაშინ როდესაც უფალი მათ ასე არ უყურებს. ისინი, ვინც ამგვარად უყურებენ სხვა ეკლესიების წევრებს, საჭიროა, დამდაბლდნენ ღვთის ძლევამოსილი ხელის ქვეშ. ისინი, ვისაც ისინი განიკითხავენ, შესაძლოა მხოლოდ მცირედი ნათელი ჰქონდათ, მცირე შესაძლებლობები და უპირატესობები. იმ ნათელს რომ ფლობდნენ, რაც ჩვენი ეკლესიების მრავალ წევრს ჰქონია, შესაძლოა გაცილებით უფრო წინ წასულიყვნენ და თავიანთი რწმენა უკეთ წარმოეჩინათ წუთისოფლის წინაშე. მათ შესახებ, ვინც თავიანთი ნათლით იქადიან და მაინც ვერ დადიან მასში, ქრისტე ამბობს: 'ხოლო მე გეუბნებით თქვენ: ტვიროსისა და სიდონისათვის განკითხვის დღეს უფრო ასატანი იქნება, ვიდრე თქვენთვის. და შენ, კაპერნაუმო [მეშვიდე დღის ადვენტისტებო, რომელთაც დიდი ნათელი გქონიათ], ცადამდე ამადლებულო [უპირატესობის მხრივ], ჯოჯოხეთამდე დაეშვები; რადგან შენში ქმნილი ძალნი სოდომში რომ ქმნილიყო, დღემდე დარჩებოდა იგი. ხოლო მე გეუბნებით თქვენ: სოდომის ქვეყნისათვის განკითხვის დღეს უფრო ასატანი იქნება, ვიდრე შენთვის.' იმ ჟამს იესომ მიუგო და თქვა: 'გმადლობ შენ, მამაო, უფალო ცისა და მიწისა, რამეთუ დაუფარე ეს ბრძენთა და გონიერთა [საკუთარი შეფასებით] და გამოუცხადე ჩვილებს.'“

„და ახლა, რადგან თქვენ ეს ყოველივე ჩაიდინეთ, ამბობს უფალი, და მე გელაპარაკებოდით, დილაადრიან ვდგებოდი და გეუბნებოდით, მაგრამ არ ისმინეთ; და მოგიწოდებდით, მაგრამ არ მიპასუხეთ; ამიტომაც ამ სახლს, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, რომელზეც თქვენ ამყარებთ სასოებას, და იმ ადგილს, რომელიც მე მოგეცით თქვენ და თქვენს მამებს, იმასვე ვუყოფ, რაც შილოს ვუყავი. და მოგისვრით ჩემი თვალთახედვიდან, როგორც მოვისროლე ყველა თქვენი ძმა, ეფრემის მთელი თესლი.“

„უფალმა ჩვენს შორის დააფუძნა დიდად მნიშვნელოვანი დაწესებულებები, და ისინი უნდა იმართებოდეს არა ისე, როგორც ამქვეყნიური დაწესებულებები იმართება, არამედ ღვთის წესრიგის მიხედვით. ისინი უნდა იმართებოდეს მისი დიდებისაკენ ერთმიზნობრივი მზერით, რათა ყოველგვარი საშუალებით დაღუპვისკენ მიმავალი სულები იხსნან. ღვთის ხალხთან მოვიდა სულის მოწმობები, და მაინც მრავალმა ყურად არ იღო მხილებები, გაფრთხილებანი და რჩევანი.“

„ისმინეთ ახლა ეს, ჰოი უგუნურო და გაუგონარო ხალხო, რომელთაც თვალები გაქვთ და ვერ ხედავთ, რომელთაც ყურები გაქვთ და არ გესმით: ნუთუ არ გეშინიათ ჩემი? — ამბობს უფალი; ნუთუ არ ძრწოთ ჩემი პირისახის წინაშე, მე, რომელმაც ქვიშა დავუდგინე ზღვის საზღვრად მარადიული წესით, რათა ვერ გადასცდეს მას; და თუმცა მისი ტალღები ბოხოქრობენ, მაინც ვერ სძლევენ; თუმცა ღრიალებენ, მაინც ვერ გადავლენ მას? მაგრამ ამ ხალხს განდგომილი და ურჩი გული აქვს; განდგნენ და წავიდნენ. არც თავის გულში ამბობენ: ახლა მაინც გვეშინოდეს უფლისა, ჩვენი ღვთისა, რომელიც გვამლევს წვიმას — ადრეულსაც და გვიანსაც —

თავის დროზე; იგი გვინახავს მოსავლისათვის დაწესებულ კვირებს. თქვენმა ურჯულოებებმა უკუაქცია ეს ყოველივე, და თქვენმა ცოდვებმა დაგაკლოთ სიკეთენი თქვენგან.... სამართალს არ უჩენენ ობლის საქმეს, თუმცა წარმატებულნი არიან; და ღარიბის უფლებას არ განიკითხავენ. განა არ მოვკითხავ ამისათვის? — ამბობს უფალი; განა არ იძიებს შურს ჩემი სული ამგვარ ერზე?“

„ნუთუ უფალი იძულებული გახდება თქვას: „ნუ ილოცებ ამ ხალხისთვის, ნურც ღაღადს აღავლენ და ნურც ღოცვას მათთვის, ნურც შუამდგომლობას გასწევ ჩემ წინაშე, რადგან არ მოგისმენ“? „ამიტომაც იყო, რომ წვიმები შეჩერდა და გვიანი წვიმა არ მოვიდა.... განა ამიერიდან არ შემომღალადებ: მამაო ჩემო, შენ ხარ ჩემი სიყრმის წინამძღვარი?““ Review and Herald, August 1, 1893.